నేనెవర్ని

అవ్వాళ ఆదివారం. ఆఫీసు సెలవుకనుక తీరిగ్గా ఇంటిలో కూర్చున్నాను. పిల్లల అల్లరితో మధ్యాహ్నం నిద్రపట్టలేదు. పేపరు తిరగేస్తున్నాను.

"ఏమండీ! పిలిచి ఆగింది మా ఆవిడ.

ఏమిటన్నట్టు పేపరులోంచి ముఖమెత్తి ఆమెవైపు చూశాను.

"ఈ ఎమర్జన్సీ వచ్చాక చాలామంది రిటైరవుతున్నారని వింటున్నాం. పేపరులో చూస్తున్నాం. మరి గబగబా కుర్రాళ్లకి ఉద్యోగాలవ్వాలే అంది."

"అవును. అవుతాయి," అన్నాను పొడిగా. ఆవిడ చెప్పబోయేదానికి ఉపోద్ఘాతంగా ఈ సంభాషణ ప్రారంభించిందని నాకు తెలుసు. మా బావమరిది వారంరోజుల క్రితం, 'నాకేదన్నా ఉద్యోగం చూడండిబావా! చాలా ఇబ్బందిగా

ఉంది ఇల్లు గడవటం' అని వ్రాశాడు. ప్రయత్నిస్తానని ఉత్తరం వ్రాస్తూ, ఓ ఏభై రూపాయలు మనియార్డరు చేశాను కార్పొరేషన్‌లో ఏవో ఖాళీలు వచ్చాయట. ఓసారి పట్నం వెళ్ళి కనుక్కోండి అని మా ఆవిడ వేదించుకు తింటూంటే వెళ్ళి భోగట్టా చేశాను. రెండు పోస్టులు ఖాళీలు ఉన్నాయి కాని షెడ్యూల్డు కులాలవారికి కేటాయించాం, అన్నారు.

కాళ్ళీడ్చుకుంటూ తిరిగివచ్చి మా ఆవిడ కావిషయం చెప్పాను.

"లంచమేమన్నా పెడితే ఇస్తారేమో! అంది.

"పాతరోజులు కాదు. ఇప్పుడు ఎమర్జన్సీ. చూస్తాలే మరోచోటేదన్నా." అని ఆమెకు నచ్చచెప్పాను. ఆవిడ కెంత సేపూ తమ్ముడికి ఉద్యోగమెలా అవుతుందనే ఆలోచనే. అతను బి.ఎ. పాసయ్యాడు. నాకే కాక తానెరుగున్న వాళ్ళందరికీ చెబుతూంటుంది, తన తమ్ముడి కేదన్నా ఉద్యోగం చూసి పెట్టండని. నిజమే, పుట్టింటివారు ఇబ్బందిపడుతున్నారంటే ఆమెకు బాధకదూ!

"రైల్వేలో చాలామందికి అవుతున్నాయట," అంది మళ్ళీ.

"అహ, అన్నాను నాకు తెలియనట్లు.

"కనుక్కోండీ కాస్త," అంది. నిష్ఠురం ధ్వనించిందా గొంతులో.

"లేబరు ఉద్యోగాలు. జానీ. చెయ్యగలడా మీ

తమ్ముడు! కక్కుర్తిపడి చేరినా అతనేం పంపించగల డింటికి"
అన్నాను.

ఆమె మాట్లాడలేదు. ఓ నిమిషం నిల్చుని, మరో గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

మా పెద్ద అమ్మాయీ రెండో అబ్బాయీ దేని గురించో తీవ్రంగా వాదించుకుంటున్నారు.

ఇహ తిట్టుకుంటారు. తర్వాత అమ్మాయి ఏడవటం ప్రారంభిస్తుంది లాభంలేదు, అనుకుంటూ వాళ్ళున్న వీధి వరండాలోకి వెళ్ళాను.

నన్ను చూసి ఇద్దరూ గమ్మున మాట్లాడటం మానేశారు.

వీధి గేటు తెరచిన శబ్దం విన్పించి అటువైపు చూశాను.

ఎవరో సన్నగా, తెల్లగా, మాసిన బట్టల్లో యాచకుడిలా ఉన్న వ్యక్తి లోపలికి వస్తున్నాడు.

జేబు తడిమాను. పదిపైసలబిళ్ళ చేతికి దొరికింది.

నా ముఖంలోకి చూసిన అతను ఎందుకో గతుక్కుమన్నట్లయి కొంచెం అన్నం ఉంటే పెట్టిస్తారా సార్? అని అడిగాడు.

"ఎటూకాని వేళ ఇప్పుడు అన్నమెలా ఉంటుందోయ్? ఇదిగో తీసుకో. అంటూ పదిపైసలబిళ్ళ అతనివైపు విసిరాను.

అది తీసి కన్నులకద్దుకొని జేబులో వేసుకుంటూ, "చాలా ఆకలిగా ఉంది సార్ కొద్దిగా అన్నం ఉంటే పెట్టించండి." మళ్ళీ అడిగాడు. నీరసంగా ధ్వనించిందతని గొంతు.

"చిట్టీ అన్నంఏమన్నా మిగిలిందేమో! అమ్మనడిగి ఉంటే పట్టుకురా!" అన్నాను మా పెద్దపిల్ల వైపుచూస్తూ.

అన్నంలో పులుసుపోసి ఆకుతో తెచ్చింది చిట్టి.

"తిని వెళ్తావా? అడిగా నతన్ని."

"థాంక్సు సార్. నా ప్రాణం నిలబెట్టారు." అని ఇంగ్లీషులోచెప్పి "కొంచెం నీళ్ళివ్వండి" అన్నాడు.

అతని ఉచ్చారణకు ఆశ్చర్యంగా అతనివైపుచూస్తూ, "ఒరె అబ్బాయ్ కొంచెం నీళ్ళు తేరా బకెట్‌తో. చిట్టి ఆకు గుమ్మంలో ఉంచి లోపలికెళ్ళు. పిల్లలిద్దరికేదో పనీ చెప్పాను.

మా అబ్బాయ్ తెచ్చిన నీళ్ళతో కాళ్ళూ చేతులూ, ముఖం కడుక్కొని, అన్నం ముందు కూర్చున్నాడు.

అతను ఆకలిగా ఆత్రతగా అన్నం తింటున్నాడు. తైలసంస్కారంలేని అతని క్రాపు పీచులా చిందరగా రేగి ఉంది. మీసం గెడ్డం బలిసి ఉన్నాయి అతని గురించి తెలుసుకోవాలి, అనే కుతూహలం కలిగిన నేను అతన్ని పరిశీలనగా చూడసాగాను. కోల ముఖం, ఎత్తయిన నాసిక, చిన్న కనులు చెవులు చేతులూ, మొత్తం మనిషిని చూస్తూంటె అతనెవరో నేను ఎరిగి ఉన్న వ్యక్తే అనిపిస్తూంది.

"నీదే ఊరు?" అడిగాను.

"భారత దేశం"

"అది చెప్పక్కర్లేదు. తెలుస్తూనే ఉంది. నీది ఏ ఊరని"? అన్నాను నవ్వుతూ.

"ఈ దేశంలోని ఊర్లన్నీ నావే," అన్నాడు.

మొండిగా అనిపించింది అతని జవాబు.

"భార్యాపిల్లలూ ఉన్నారా?" అడిగాను

అతను మాట్లాడకుండా గబగబా అన్నం తింటున్నాడు.

"నీ కెవరూ లేరా?" రెట్టించాను.

"ఒకప్పుడు ఉండేవారు. ఇప్పుడు నా కెవరూ లేరు," అంటూ ఆకు మడిచి పట్టుకొని గేటువైపు నడిచాడు.

అతను ఎవరు? ఎవరై ఉంటారు! అని తల పగలగొట్టుకుంటూన్న నాకు వెనుదిరిగి నడుస్తూన్న అతన్ని చూసూంటె చప్పున గుర్తువచ్చింది, నా క్లాస్‌మేట్ రామ్మూర్తి. వాడూ నేనూ విశాఖపట్నం ఎ.వి.ఎన్ కాలేజీలో బి.ఎ. కలసి చదివాం. ఆ రామ్మూర్తి ఎందుకిలా తయారవుతాడు! మళ్ళీ సందేహం

ఎంగిలి సుద్దిపెట్టి తలవంచి నిల్చుని చేతులు తుడుచుకుంటూ. "థాంక్స్, ప్రాణం పోకుండా ఈ రోజుకి నిలబెట్టారు వస్తాను సార్" అని వరండా మెట్లుదిగాడు.

సందేహంలేదు, రామ్మూర్తే. గడిచిన ఈ పదిసంవత్స

రాల్లో అతను చాలా మారాడు. మిసమిసలాడే అతని రంగూ వయాసూ జారిపోయాయ్. ఎప్పుడు మడత నలగని శుభ్రమైన బట్టల్లో ఉండే రామ్మూర్తి, మాసినబట్టలు కట్టాడు. ఎప్పుడూ ఎవ్వరి ముందూ చెయ్యిచాచి యాచించని అతని ఆత్మాభిమానం చచ్చిపోయింది. కారణమేమై ఉంటుంది? మరి ఆలస్యం చెయ్యకుండా లేచి వరండా మెట్లుదిగి వెళ్లిపోతూన్న రామ్మూర్తి చెయ్యి పట్టుకున్నాను అతను. తెల్లబోలేదు, ఆశ్చర్యపడలేదు, ముఖం చాటుచేసు కున్నాడు.

"నీ పేరు, నీ పేరేమిటి?" అడిగాను అతని చెయ్యివదలకుండా.

"మీకు తెలిసిన ఎవరో వ్యక్తిని నేనని భ్రమిస్తున్నారులా ఉంది. అని అదోలావిరక్తిగా నవ్వి "వదలండి చెయ్యి" అన్నాడు.

"రామ్మూర్తివికదూ?" అడిగాను. తడబడింది నా గొంతు."

"ప్లీజ్, దయచేసి చెయ్యివదిలెయ్యరా మూర్తి. నన్ను పోనీ" అన్నాడు. అతని గొంతు జీరబోయింది.

నా చెయ్యి అతని చేతిని గట్టిగా నొక్కిపట్టుకుంది.

నేనా యాచకుడి చెయ్యి పట్టుకోవటం వింతగా కనులు పెద్దవిచేసి చూసి, వాళ్ళమ్మకి వార్త చెప్పటం కోసం ఇంట్లోకి పరుగులాటి నడకతో వెళ్ళాడు అబ్బాయి.

"నన్ను వెళ్ళనియ్యిరా!" ...ప్రాధేయ పూర్వకంగా

అడిగాడు రామ్మూర్తి నాచేతిలో బిగుసుకున్న చెయ్యి వెనక్కి-లాక్కుంటూ.

"ఎందుకిలా తయారయ్యావ్? అసలు నీకేం జరిగింది? తెలుసుకోకుండా, నీకు నాచేతనయిన సహాయం చెయ్యకుండా విడిచిపెట్టను. రా, డాబామీది గదిలోకి పోదాం," అన్నాను అతని చెయ్యిపట్టి లాగుతూ.

మరి లాభంలేదనుకొన్నాడో ఏమో, నా వెంట డాబా మీది గదిలోకి వచ్చాడు.

నేను మంచంమీద కూర్చుంటూ నా పక్క చోటు చూపించి కూర్చో అన్నాను.

తెల్లని దుప్పటి అతని మాసిన బట్టను తాకి కరాబవుతుందన్నట్లు "వద్దు ఇలా కూర్చుంటాలే." అని నా ఎదర చతికిలబడి కూర్చున్నాడు.

"ఏమిటి సంగతి? నాకంతా అయోమయంగా ఉంది, నీకు తల్లీ తండ్రీ. భార్యా పిల్లలూ అంతా ఉన్నారనుకుంటున్నాను నేను. అదీకాక నీకు కొద్దో గొప్పో ఆస్తికూడా ఉండేదని గుర్తు.చాలాకాలం అయిపోయింది. మనిద్దరం విడిపోయి. నువ్వేమి ఉద్యోగ ప్రయత్నం చెయ్యలేదా? అడిగాను ఆత్రతగా వాడిముఖంలోని భావాలు పరిశీలనగా చూస్తూ.

తల్లీ, తండ్రీ ఉండేవారు, కాని పోయి నాలుగేళ్ళ చిల్లరయింది. భార్యా, ఇద్దరుపిల్లలూ ఉండేవారు. కానివాళ్ళిప్పుడు ఎక్కడ ఉన్నది తెలియదు. ఆస్తులన్నీ కరిగిపోయాయ్.

ఉద్యోగప్రయత్నం ఎందుకు చెయ్యలేదు? అంటూ విరక్తిగా నవ్వాడు.

"ఛ్ఛ. అయితేదొరకలేదా" అన్నాను.

మూర్తీ, ఈ ఎమర్జన్సీ ఏ పదేళ్ళ క్రితమో రావాలిసిందిరా. అలా అయితే ఈ సరికి దేశం రామరాజ్యమయిపోయేది. ఆంధ్రసమ్మె, రైల్వేసమ్మె జరిగేవికాదు. నిరుద్యోగుల సంఖ్య పెరిగేదికాదు. లంచగొండితనం ఈ సరికి నిర్మూలనమయిపోయేది...నాలాంటి అభాగ్యుడు ఉండే వాడుకాడు," అన్నాడు.

నా పేరు నారాయణమూర్తి. వాడి పేరు శ్రీరామమూర్తి. కాలేజీలో నన్ను మూర్తి అని వాణ్ణి రామ్మూర్తి అనీ పిల్చేవారు.

"దేనికైనా టైము రావాలికదా! నీ సంగతి చెప్పావు కాదు" అన్నాను.

ఏముంది! ఉద్యోగందొరికిందికాదు. ఎంత ప్రయత్నించినా. విసిగి వెర్రెత్తిపోయేవాణ్ణి. ఇల్లుగడవటం కష్టమయ్యింది. మా ఆవిడ ఓలాయరుగారింట్లో వంటకు కుదిరింది. నాకేమిటో ఆమె సంపాదన తింటూ ఇంట్లో పడిఉండటం ఇష్టంలేకపోయింది. ఇంట్లో నిలవలేక ముళ్ళమీద వున్నట్లు గడిపాను ఓ నెలరోజులు ఎలానో. ఓ అర్ధరాత్రి ఇల్లు వదిలి దేశంమీద పడ్డాను. అన్నాడు అదోలా నవ్వుకుంటూ.

"నక్సలైట్లతో చేరావా?" అడిగాను.

"లేదు, లేదు", కంగారుగా అన్ని, చిన్న చిన్న టెంప రరీ వుద్యోగాలు చాలానే చేశాను. నాకే చాలని సంపాదన. భార్యా పిల్లలూ. క్రమంగా ఆ ఆలోచన విస్మరించాను. దొరి కితే ఏదన్నా పనిచెయ్యటం లేకపోతే ఇదిగో ఈ వుద్యోగమే అన్నాడు,

"ఛ్ఛ, నాలుగురోజులు మాఇంట్లో వుండు. నీకేదన్నా వ్యాపకం చూస్తాను," అన్నాను.

"థాంక్స్," అని బరువుగానిట్టూర్చి, తన కృతజ్ఞతలు చెప్పాడు.

"మీ నేటివ్ ప్లేస్ చింత నిప్పుల అగ్రహారం అనికదూ! అనేవాడివి!" అన్నాను. "అవును." అన్నాడు వాడు.

"అక్కడ ఇల్లూ, భూములూ పెద్ద వ్యవసాయం వుంది అనేవాడివి. మా అందరికన్నా చాలా దర్జాగా ఖర్చులు పెట్టేవాడివి. ఛ్ఛ అలాంటివాడివి ...ఇలా...అని సానుభూతి వ్యక్తపరిచాను.

"అంతేరా బ్రదర్. ఆనాటి నా రూపం తల్చుకుంటే నాకే ఆశ్చర్యమనిపిస్తుంది. పరిస్థితులు మనిషి నెంతగా మార్చేయీ" అని అన్నాడు.

నిజమే అనిపించింది.

సాయంత్రం వేడినీళ్ళతో మా బాత్ రూంలో శుభ్రంగా స్నానంచేశాడు రామూర్తి. నా ఇస్త్రీబట్టలు ఓ జత తొడుక్కోమని ఇచ్చాను. ఆ రాత్రి అతనికి ప్రత్యేకమైన

ఢిన్న రిచ్చాను ఇంటో. డాబామీద ఆరుబయట పక్కలు వేయించాను మాఇద్దరికీ. కాలేజీలో జరిగిన ఎన్నో సంఘటనలు చెప్పాను, గతం గుర్తుచేసుకుంటూ.

కొన్నిటికి ఊకొట్టాడు. కొన్ని మాటలు విని నవ్వాడు రామ్మూర్తి అంతే. అతనా విషయాలేమీ మాట్లాడ లేదు.

అగ్రరాత్రి తర్వాత నిద్రపట్టింది. ఉదయం ఎండ ముఖానికి తాకుతూంటే మెలకువ వచ్చింది నాకు. రామ్మూర్తి ప్రక్కవైపు చూశాను, లేడు

దిగువుకి వెళ్ళివుంటాడనుకొని డాబామెట్లు దిగాను.

"నిన్న వచ్చినాయన నా ఫ్రెండు ఉన్నాడా?" అడిగాను చిట్టిని. నిన్న సాయంత్రం నాభార్యా పిల్లలకూ' మా ఇద్దరి మధ్యా ఉన్న స్నేహం క్లుప్తంగా చెప్పాను.

"ఆ, ముఖం కడిగి కాఫీ టిఫినూ తీసుకొని మళ్ళీవస్తానని ఎటో వెళ్ళారు,అన్న చెప్పింది చిట్టి.

"ఏమిటండీ దొంగాడిలా ఆలా ఇల్లంతా కలయూచూసేడు మీ ఫ్రెండూ! అని అడిగింది మా శ్రీమతి కాఫీ ఇస్తూ.

"ప్చ్, పాపం, వాడు చాల మంచి వాడు, కానీ నీతో ఏమన్నా చెప్పాడా." అడిగాను.

మళ్ళీ కలుస్తానని మూర్తికిచెప్పండి అని వెళ్ళిపోయాడు అంది శ్రీమతి.

ఆరోజు, మరి నాలుగురోజులు, రామ్మూర్తి వస్తాడని చూశాను, కాని రాలేదు.

ఓనాటి రాత్రి మాఇంట్లో దొంగలుపడి వంట ఇంట్లోని స్టీలు సామాన్లన్నీ దోచుకుపోయారు.

పోలీస్ రిపోర్టిచ్చాను కాని లాభం లేకపోయింది.

"ఫ్రెండని, ఆతనెవరోన్ని ఇల్లు చొరబెట్టారు. ఎప్పుడూ లేనిది దొంగలుపడ్డారు." అని నామీద విసుక్కుంది శ్రీమతి.

ఆయితే వాడు చేయించాడంట. ఈ పని. తప్పు, అలా నోరు జారకు. వాడు చాలా మంచివాడు. ఏమి చేతకాని వాడు. కనుకే యాచకుడయ్యాడు. అభ్యాగతి. స్వయం విష్ణు - అన్నారు. ఎటూ కాని వేళ. వాణ్ణి ఆదరించి అన్నం పెట్టాం, ఆపుణ్యం ఈఅనుమానంతో తుడుచుకుపోయింది, అని రామ్మూర్తి మీదనాకున్న అభిమానంతో మాఆవిడని చివాట్లేశాను.

రామ్మూర్తి నాకెన్నివిధాల సాయంచేశాడు! ఇంటిదగ్గర నుంచి డబ్బు రావటం ఆలస్యమైతే, ఎన్ని సార్లు సర్దుబాటు చేశాడు. వారంరోజులు వళ్ళు తెలియని జ్వరంతో రూమ్‌లో పడిఉంటే నాకెంత సేవచేశాడు! గతం తలుచుకున్నకొద్దీ మా ఆవిడమీద కోపంవచ్చేది.

* * * * *

నెలరోజులు గడిచాయి. రామ్మూర్తి జాడలేదు.

నాలుగువందల రూపాయలు బేంకినుంచి విత్ డ్రాచేసి అవసర మైన పాత్ర సామగ్రి కొనుక్కున్నాం.

నాలుగురోజుల క్యాంపు తర్వాత ఇంటకి వచ్చాను. నా శ్రీమతి కాఫీ గ్లాసుతో పాటు నా ముందో కవరుంచి "చదవండి, నా మీదవిసిగి పోయారుగా! మీ సంగతి తెలిసే అలా అనుమాన పడ్డాను," అని చెప్పతూనే పకపకా నవ్వి పక్కరూమ్‌లోకి వెళ్లిపోయింది.

కాఫీ తీసుకోకుండానే కవరు తెరిచాను.

"మూర్తి... నేను గుర్తున్నా నానీకు, నీ డియరెస్టు ఫ్రెండు శ్రీరామమూర్తిని. చింతనిప్పుల అగ్రహారపు నివా సిని. ఒరే బ్రదర్, శుభవార్త. మళ్ళీ నువ్వూ, నేను కలసి కొంతకాలం గడపబోతున్నాం. నాకు మీ ఊరు ట్రాన్స్‌ఫర య్యింది. నువ్వూ ఆ ఊళ్లో వున్నావని తెలుసు కాని, అడ్రసు తెలియదు. సూర్యంగాడు తెలుసుగా! వాడు ఆ మధ్య హైదరాబాదు వెళ్తూ ట్రెయినులో నిన్ను కలిశాడుట. వాడు నీ అడ్రసు సేకరించాడట. వాడిచ్చాడు నీ అడ్రసు. ఎనిమిదవ తేది వుదయానికల్లా, మీ ఇంటికి వచ్చేస్తున్నాను, నాకో ఇల్లుచూడు నీ ఇంటికి దగ్గరలో. నాకు ఇల్లు దొరికేదాకా మీ ఇంటోనే నామకాం మరి వుంటాను. అన్నీ ముఖస్థంగా మాట్లాడుకుందాం. చాలాకాలం తర్వాత నిన్ను చూస్తున్నం దుకు నాకెంతో సంతోషంగా వుంది, మరి నీకో ... నీ ప్రియమిత్రుడు శ్రీరామమూర్తి."

నైపోయాను. ఎంత మోసపోయాను! రాస్కెల్

ఎంత నాటకమాడాడు!... కాఫీగ్లాసు చేతిలోకి తీసుకుంటూంటే మా ఆవిడగదిలోకి వచ్చి నా ఎదర కుర్చీలో కూర్చుంది. తర్వాత పవిటకొంగు నోటికి అడ్డం పెట్టుకు కళ్ళ నీళ్ళ పర్యంతం నవ్వుతూ ఆవ్వాళ తిరుపతిలోనూ ఇలానే ఏమిటండీ! ఇది అంది.

నా తొందరపాటుకి సిగ్గు, దానితోపాటు నవ్వూ వస్తూంది. ఒకోక్కసారి ఎంత ఫూల్ నయిపోతున్నాను! ఈ సారి నిజంగా తెలిసిన వ్యక్తయినా పలకరించకూడదు. ఆనే నిర్ణయానికి వచ్చాను.

తిరుపతిలో జరిగినసంగతి చెప్పకపోతే కథ సస్పెన్సులో ఉండిపోతుంది.

తిరుపతిలో కాఫీ, టిఫిన్లకోసం ఓ హోటల్లో దూరాం. నేనూ నా శ్రీమతీ, పిల్లలూ వరుస కుర్చీల్లో కూర్చున్నాం.

నా ఎదురుగా కూర్చున్న వ్యక్తి నాకు చిన్నప్పుడు చదువు చెప్పిన ఎలిమెంటరీస్కూలు మేష్టరు. వెంకటేశ్వర్లులా కనిపించాడు. అవునా కాదా! అని రెండు నిమిషాలు పరిశీలనగా చూసిన మీదట అతనే అని నమ్మకం కుదిరింది,

"మేష్టారూ! నమస్కారం" అన్నాను వినయంగా. అతను ప్రతినమస్కారం చేస్తూ. "బాబూ యాత్రకి వచ్చావా? భార్యా పిల్ల లతో వచ్చావా?" అని అడిగాడు.

అవునని నా భార్యనీ, పిల్లల్నీ పరిచయం చేశాను.

అందరినమస్కారాలూ సంతోషంగా అందుకొని నాఉద్యోగం జీతం ప్రశ్నించాడు. చెప్పాను.

అతను వారిస్తున్నా వినకుండా రెండు రూపాయల పదణాలు, అతని బిల్లు నేనే చెల్లించాను.

ఇవతలికి వచ్చాక, మేష్టారూ, మీ అబ్బాయి సరి సింహం ఏంచేస్తున్నాడూ?" అని అడిగాను.

"నాకు పిల్లలు లేరు నాయనా! ఆ భగవంతు డివ్వ లేదు. మరి వస్తాను. అని ముందుకి నడిచాడు.

"ఎవరండీ, అతనూ?" అడిగింది శ్రీమతి.

"వెంకటేశ్వర్లు మాష్టారనుకున్నాను. కాదులా ఉంది. అతను పొడగరి. ఇతను పొట్టి" అన్నాను హోటలు బిల్లు నిష్కారణంగా చెల్లించినందుకు నన్ను నేను తిట్టుకుంటూ.

మా ఆవిడ నవ్వుతూంటే నాకు ఉడుకుమోత్తన మొచ్చింది. కానీ నాకూ నవ్వొచ్చింది. నా నేమ్‌బోర్డు చూసి వుంటాడు దొంగవెధవ! మూర్తి అనేశాడు.

తర్వాత "జానీ, నేను త్త ఫూల్‌ని సుమా! అచ్చం రామ్మూర్తిలా కనిపించాడా దొంగవెధవ. నేను నీ స్నేహి తుణ్ణికాను. అని చెప్పకుండా అతిథి పత్కారా లందుకుని ఇల్లు నలుమూలలా పరికించి కన్నంవేశాడు" అన్నాను.

"మనిషిని పోలిన మనిషి వుండొచ్చు. కాని అదేమి టండీ మీరు! ఏ ఇరవై సంవత్సరాల క్రితమో ఎరిగున్న

వ్యక్తితో పోలికకట్టి ఫలానా ఆయన మీరా! అని పలకరించేస్తే నవ్వరూ!" అంది నవ్వుతూనే.

నాకెలాగన్నా తొందరపాటు జాస్తి. ఓసారి పండక్కి అత్తవారి ఊరు వెళ్ళాము. మా వదినగారు, తోడల్లుడూ కూడా వచ్చారు. కూతుళ్ళిద్దరికీ ఒకేరకం చీరలు కొన్నారు మావగారు. మా ఆవిడ అనుకొని వెనుకపాటుగా నిల్చున్న మా వదినగారి భుజం మీద చెయ్యివేసి మెత్తగా చివాట్లు తిని, క్షమాపణ చెప్పుకున్నాను.

పాపం అమాయకుడు అంటారు మా మామగారు నన్ను.

అలా గతం, వర్తమానం, కలగా పులకంగా, మననం చేసుకుంటూన్న నాకు ఆవ్యాళ అభ్యాగతిని ఎక్కడ చూశానో గుర్తు వచ్చింది చప్పున.

చాలాకాలం క్రితం నాతో బస్‌లో ప్రయాణం చేశాడు. ఇద్దరం కాసేపు మాట్లాడుకున్నాం. అప్పుడు శుభ్రమైన బట్టల్లో వున్నాడు. ఎంతో సంస్కారిలా మాట్లాడాడు.

అతను దిగిన కాసేపటికి పర్సు పోయిందని బస్సులో కలకలం ప్రారంభమయింది. మా అందర్నీ చెక్ చేశారు.

వాడు నన్ను గుర్తుపట్టి గతుక్కుమన్నాడు. కాని నేనే వాణ్ణి మరచి రామ్మూర్తి పోలికలు వాడిలో వెతికి ఫూల్‌ని అయ్యాను.

వాడే పర్సు కొట్టేసి వుంటాడని చాలామంది అనుకు

న్నారు. ఎందుకంటే పర్సు పోయిన దురదృష్టవంతుడు, అతని పక్కనే నిల్చున్నాడు.

* * *

వ్రాసిన ప్రకారం ఎనిమిదవ తేదీ ఉదయం రామ్మూర్తి వచ్చాడు. వయస్సు అనుభవం ఇచ్చిన నిండుదనంతో హుందాగా ఉన్నాడు. ఒకరి నొకరం కౌగలించుకున్నాం.

"అబ్బ! ఎంత మంచి స్నేహమండీ మీది." అంటూ భోజనాల దగ్గర దొంగరామ్మూర్తి విషయం చెప్పింది మా ఆవిడ.

నా భుజం తట్టి నవ్వుతూ, అవునండీ మావాడు, మా రూమే గుర్తుపట్టలేక విశాఖలో చాలాసార్లు తప్పిపోయేవాడు. ఆ వీధిలోనే అటునుంచీ ఇటూ ఇటునుంచీ అటూ తిరిగి ఎవ్వరి తలుపో తట్టి, వారిచేత చివాట్లు తిని చివరకు కాలేజీకి పోయేవాడు." అన్నాడు రామ్మూర్తి నవ్వుతూ.

"మరీ జోక్ చెయ్యకురా బ్రదర్. రూమ్ గుర్తుపట్టలేక పోయేవాణ్ణి కొన్నాళ్ళు. నిజమే కాని తర్వాత ఎప్పుడూ తప్పి పోలేదు. అంతా మొదటి సంవత్సరమే. అయినా రాజావారి దివాలంలా మెన్నో గదుల ఇల్లు అది" అని నవ్వేశాను నేను.

"ఏమండోయ్, నేను నిజంగా వీడి ఫ్రెండ్‌నే. ఖంగారు

పడకండి." అని తను పనిచేస్తున్న ఆఫీసు పేరు చెప్పి నవ్వాడు రామ్మూర్తి.

*　　*　　*

మా పక్కవీధిలో రామ్మూర్తికి ఇల్లు దొరికింది. భార్యా పిల్లల్ని బయలుదేరి రమ్మనీ తాను స్టేషన్‌లో రిసీవ్ చేసుకుంటాననీ ఉత్తరం వ్రాశాడు రామ్మూర్తి.

కాని పాపం, భార్యా పిల్లలూ వచ్చేరోజు చలి జ్వరంతో మంచంమీంచి కదలలేక నన్ను వెళ్ళి తీసుకు రమ్మన్నాడు.

వాడి భార్యని నేనెప్పుడూ చూడలేదు. ఎలా! అదే సంకోచం తెలియజేశాను వాడికి. ఆమె ఫొటో చూపించాడు. లేకపోతే ఫోటో తీసుకెళ్ళమన్నాడు.

ఫొటో రెండు నిమిషాలు చూశాను. బాగా గుర్తు పట్టడానికి ఇంకా చూడాలనుకొన్నాను. కాని వాడేమనుకుంటాడో అని ఫొటో వాడికి ఇచ్చేశాను.

ఛామనఛాయ, పొట్టిగా బొద్దుగా ఉంటుంది. వెనుక ముగ్గురు పిల్లలుంటారు. చంటిది ఎనిమిది నెలలది, అని చెప్పాడు.

తీసుకువస్తాను! అని ఇంటికివచ్చి మా ఆవిడ కీవిషయం చెబితే "బాగుంది, మీరెవర్ని తీసుకువస్తారో" అని నవ్విందామె.

"ఎవరో నా వెనుక ఎందుకు వస్తారు? వాడి అడ్రసూ, పేరూ, వాడు వ్రాసిన ఉత్తరం తీసుకువెళుతున్నాను." అని మా ఆవిడి మీద చిరాకు పడ్డాను,

నేను ప్లాట్‌ఫారం మీదికి వచ్చేసరికి రామ్మూర్తి భార్యా పిల్లలూ వస్తున్న ట్రెయిను వచ్చి శబ్దంచేస్తూ ఆగింది. రిజర్వేషన్ కంపార్టుమెంటులోంచి రామ్మూర్తి చెప్పిన పోలికలున్న ఆమె, సామాన్లు, పిల్లలతో దిగటానికి అవస్థపడుతూంది. వెళ్ళి ఆమె చంకనున్న పిల్లని అందుకొని ఆమె చేతిలో వున్న తోలుపెట్టె అందుకొని ప్లాట్‌ఫారంమీద పెడ్తూ పిల్లని సరిగ్గా చంకనపెట్టుకొని "ఇంకేమన్నా సామాన్లున్నాయా?" అన్నాను.

ట్రయిను ఐదు నియిషాలకన్నా ఆగదు. ఆమె ఇంకో రెండు పెట్టెలూ. హోల్డాలూ, రెండు బేగ్‌లూ, ఒక సజ్జా ట్రెయినులోంచి అందిస్తే ఓ చేత్తోనే అందుకొని దిగువున పెట్టాను.

ఆమె, ఆమె వెనుక ఓ ముసలామె ఇద్దరు పిల్లలూ దిగారు. రామ్మూర్తి భార్యా, ముగ్గురు పిల్లలే అన్నాడు. ముసలామె?...అనే ప్రశ్న వచ్చినా, తల్లిని సాయంగా తెచ్చుకొని వుంటుంది. అని సరిపెట్టుకున్నాను.

"హమ్మయ్య! నమస్కారమండీ! మీరే సాయంచెయ్యకపోతే ట్రయిను దిగలేకపోయేవారం.' అని కృతజ్ఞతలు చెప్పి నా చేతిలోని పిల్లకోసం చెయ్యి చాచింది.

నా చంకలో ఉన్నది అమ్మాయి కాదు, అబ్బాయి. రామ్మూర్తి అమ్మాయని చెప్పినట్లున్నాడే. ఏమిటో నాకంతా అయోమయంగా ఉంది.

"కూలీని మాట్లాడి పెట్టండి బాబూ!" అంటూంది ముసలమ్మ.

"రామ్మూర్తికి జ్వరంగా ఉంది. స్టేషనుకి రాలేకపోయాడు. నా పేరు మూర్తి. వాడి ఫ్రెండ్‌ని. మీకు చెప్పే ఉంటాడు"...అని ఆమె ముఖంలోకి చూశాను.

"సారీ...రామ్మూర్తిగారెవరో మాకు తెలియదండి. మేము ఫలానావారింటికి వెళుతున్నాం." అందామె.

మరి నిలవకుండా ప్లాట్‌ఫారం మీద రామ్మూర్తి భార్యకోసం అన్వేషణ ప్రారంభించాను.

పాపం రామ్మూర్తి భార్య, వాడికోసం నలుమూలలా దృష్టి సాగిస్తూ కళ్ళనీళ్ళు వత్తుకుంటూంది.

రామ్మూర్తి అడ్రసు, ఉత్తరం ఆమెకు చూపించి, నన్ను పరిచయం చేసుకున్నాను.

ఆమెకు ప్రాణం లేచివచ్చింది. ఆమెను తీసుకువచ్చి రామ్మూర్తి ఇంట్లో దించి ఆ పూట మా ఇంటిలో ఆతిథ్యానికి ఆహ్వానించి ఇంటికి వచ్చాను.

కాని స్టేషన్‌లో...జరిగినవిషయంమాత్రం ఇప్పటివరకు ఎవ్వరికీ చెప్పలేదు.

మా ఆవిడ నన్ను మతిమరుపు మని షంటుంది. మా మామగారు అమాయకుడంటారు. నా మిత్రులు మంచివా డంటారు, నేనం టే గిట్టనివాళ్ళు ఉత్త ఫూల్ అంటారు. ఇంతకీ నే నెవర్ని ?

...o...